SPORTUL MAGAZIN

JUBILEUL RUGBYSTIC ROMÂNO-FRANCEZ

Aflat la a XX-a ediție, meciul de rugby România — Franța reprezintă una din cele mai vechi manifestări sportive bilaterale româno-franceze.

În 1919, deci în urmă cu mai bine de o jumătate de secol, la Paris, cu ocazia Jocurilor Interaliate, avea loc întîlnirea dintre selecționatele armatelor române și franceze. O subliniere: echipa României a avut în alcătuirea ei, ca taloner, pe regretatul actor, George Vraca. Apoi, în 1924, Parisul a fost gazda J.O., în care rugbyul s-a aflat în programul întrecerilor. Fără a exista o succesiune anuală, întîlnirile de rugby româno-franceze au continuat pînă în preajma celui de-al doilea război mondial. În această perioadă, superioritatea reprezentanților „cocoșului galic" a fost evidentă.

Legăturile cu rugbyul francez au fost reluate după Eliberare. Datorită condițiilor noi create în țara noastră, s-au pus bazele unei mișcări sportive puternice, capabile să se afirme pe plan internațional. Rugbyul n-a făcut excepție. Intervine un evident echilibru valoric, rugbyștii români reușind chiar victorii asupra celor francezi.

„Béziers 90.000 de locuitori, capitala mondială a vinului natural... și a rugby-ului".

PE FIRUL ISTORIEI...

Ediția 1938 a meciurilor de rugby România — Franța avea să marcheze prima afirmare a sportivilor noștri. E drept, am fost învinși cu 11—8, dar ce uriașă distanță ne despărțea de acel 3—59 din 1924! Eroii meciului au fost **Popa, Crissoveloni, Dinescu, Ascanio Damian, Andreiaș** și **Turuț**...

...În primăvara anului 1957, stadionul „23 August" din București era arhiplin. Pînă în ultimul minut de joc, egalitate în partida România — Franța. Dar, iată că fundașul echipei oaspe, celebrul **Vannier, se pregătește** să transforme o lovitură de pedeapsă de la centrul terenului. Și reușește!

Așadar, o victorie in extremis a Franței, mult comentată, după ce rugbyștii români conduseseră la un moment dat cu 15—6... Cei mai buni de la noi, **Penciu** și **Titi Ionescu**...

...1960. Început de vară. Rugbyul românesc obține prima victorie asupra Franței, cu 11—5! **Penciu** va realiza 8 puncte, fiind de fapt eroul întîlnirii...

...Bayonne, 1961. Un meci egal, 5—5 acasă, la francezi, care a echivalat cu o victorie. Rugbyștii noștri au avut perioade de dominare în care ar fi putut obține chiar și o victorie. Și la acest scor, însă, lumea rugbystică a rămas uluită. Autorii celor 6 puncte de aur **Moraru** și **Penciu**...

...Stadionul „23 August" din București a trăit, în 1962, din nou, un moment de apoteoză. Rugbyștii români obțin pentru a doua oară victoria asupra francezilor. 15 000 de spectatori au aplaudat minute în șir pe autorul acelei lovituri magistrale de picior care a avut drept erou pe **Alexandru Penciu**...

...Toulouse este considerată ca adevărata capitală a rugbyului francez. Cîte echipe au reușit, oare, să înfrunte Franța în acest bastion? Și, totuși, iată, echipa de rugby a României izbutește, în 1962, să țină în șah pe redutabilii lor adversari. Scor final 6—6. Dar — ca și la Bayonne — n-a lipsit mult ca agențiile de presă din întreaga lume să anunțe o surpriză de mari proporții. **Dragomirescu** a înscris un splendid „essai", în timp ce **Penciu** a transformat o lovitură de pedeapsă...

...1 decembrie 1968. La București, România va întrece pentru a treia oară Franța (15—14). A fost un veritabil meci-spectacol în care rugbyștii noștri au practicat un joc modern, în spiritul actualei concepții despre sportul cu balonul oval. Cel mai apreciat jucător a fost de data aceasta **Irimescu,** autorul celor 15 puncte ale echipei noastre. De altfel, într-un comentariu apărut imediat, după meci, în presa franceză de specialitate, titlul a fost formulat astfel: „Irimescu a întrecut Franța"...

BÉZIERS, ORAȘUL CAMPIONILOR FRANȚEI ȘI PATRIA VINULUI

Pentru cea de a XX-a întîlnire dintre rugbyștii români și cei francezi, gazdă a fost ales orașul Béziers. Situat în sudul Franței, Béziers este localitatea în care activează cea mai puternică echipă de club, campioana anului trecut, neînvinsă în prima parte a campionatului actual. XV-le care a realizat cele mai multe puncte (242) și cele mai multe essai-uri (36). Orașul se impune printre centrele cu tradiție în sportul cu balonul oval, alături de **Toulouse, Perpignan, Pau, Tarbes** etc.

Gazda acestei ediții jubiliare a întîlnirilor de rugby româno-franceze este totodată și capitala vinului, locul unde se produc cele mai renumite produse viticole, aproape cu aceeași faimă ca Bordeaux

Un ultim detaliu: clubul A.S. Béziers, care și-a sărbătorit anul acesta 60 de ani de existență, trăiește efectiv atmosfera sărbătorească a apropiatei întîlniri de rugby, româno-franceze, care îl măgulește și îl onorează.

C. MORȚUN

BILANȚUL ÎNTÎLNIRILOR

1919	—	Paris	Franța	—	România	48— 5
1924	—	Paris	Franța	—	România	59— 3
1927	—	Paris	Franța	—	România	44— 3
1936	—	Berlin	Franța	—	România	25— 5
1937	—	Paris	Franța	—	România	27—11
1938	—	București	România	—	Franța	8—11
1957	—	București	România	—	Franța	15—18
1957	—	Bordeaux	Franța	—	România	39— 0
1960	—	București	România	—	Franța	11— 5
1961	—	Bayonne	Franța	—	România	5— 5
1962	—	București	România	—	Franța	3— 0
1963	—	Toulouse	Franța	—	România	6— 6
1964	—	București	România	—	Franța	6— 9
1965	—	Lyon	Franța	—	România	8— 3
1966	—	București	România	—	Franța	3— 9
1967	—	Nantes	Franța	—	România	11— 3
1968	—	București	România	—	Franța	15—14
1969	—	Tarbes	Franța	—	România	14— 9
1970	—	București	România	—	Franța	3—14
1971	—	Béziers	Franța	—	România	?

RUGBY ZOO
Desen de M. BARBU

Și totuși... „CUPA DAVIS" LA BUCUREȘTI

Să ne iertați acastă glumă „fotografică", dar ne obligă asemănarea izbitoare între mult comentata Salateră și frumoasa cupă de argint, cu care s-a întors **Ion Țiriac** acasă, venind din Maroc.

Din același metal, cîntărind șase kilograme și ceva, cupa oferită învingătorului celei de a X-a ediții a turneului internațional de la Casablanca, este o reușită replică a celui mai faimos trofeu al tenisului, Donator, însuși regele Hassan al II-lea, al Marocului.

Mai adăugăm că, pînă acum, și-au înscris numele în lista campionilor internaționali ai acestei țări, tenismeni de renume ca Manuel Santana, Roy Emerson, Nicola Pietrangeli. Pentru prima oară, ia loc alături un reprezentant al sportului românesc.

Bravo Țiri!

Foto: D. NEAGU

JOCURILE OLIMPICE DE IARNĂ

1948: ST. MORITZ

A V-A EDIȚIE

LOCUL: Saint Moritz (Elveția), altitudine 1800 m.
DATA: 3 ian. — 8 febr., 1948.
PARTICIPANȚI: 713 sportivi (77 sportive) din 28 de țări.
SPORTURI ÎN PROGRAM: Schi alpin (coborîre, slalom, combinată alpină), schi nordic (18,50, 4x10 km, sărituri, combinată nordică); patinaj viteză (500, 1500, 5000 și 10 000 m), patinaj artistic (bărbați, femei, perechi), bob (2 și 4 persoane), skeleton, hochei pe gheață. PROBE DEMONSTRATIVE: patrulă militară și pentatlon modern de iarnă.
CEL MAI POPULAT START: coborîre bărbați (112 concurenți din 25 țări).
PARTICIPAREA FEMININĂ: admisă la patinaj artistic și probe alpine.
SPORTIVII ROMÂNI: au participat cu echipa completă la probele alpine (**Dumitru Sulică, Ion Coliban, Dumitru Frățilă, Radu Scîrneci, Vasile Ionescu, Mihai Biră, Imre Bela, I. Petcu**), și cu o patrulă militară (**cpt. St. Ionescu, lt. Gh. Epuran, plut. maj. Ion Celmare, serg. maj. C. Vlădea, sold. Ion Koschi, sold. Cornel Crăciun**. CELE MAI BUNE REZULTATE: coborîre, E. Scîrneci 51, D. Frățilă 57 și D. Sulică 58; slalom: Sulică 38, Coliban 39; combinată alpină, Frățilă 40, Coliban 41, Sulică 42. Patrula militară a ocupat locul 7, remarcîndu-se la tragere (a doua în clasamentul neoficial).

SCHIUL ALPIN DEVINE SPORTUL NUMĂRUL UNU

Al doilea război mondial a întrerupt și firul Jocurilor Olimpice de iarnă, manifestație care, datorită răspîndirii schiului alpin, dovedise — în 1936 la Garmisch-Partenkirchen — o popularitate în creștere.

A V-a ediție a Olimpiadei albe, programată în Elveția, la St. Moritz, a fost de altfel dominată net de schiul alpin, prezent acum în program cu trei probe ce au încununat trei campioni olimpici. Ca număr de țări, participarea nu a crescut, fiindcă Germania și Japonia nu au fost admise, ca principalele provocatoare ale celui de-al 2-lea război mondial, iar reprezentantul Australiei, accidentat la antrenament, nu a putut lua parte la cursele oficiale. De menționat prima participare la J.O. de iarnă a sportivilor din Chile, Islanda, Coreea și Liban.

Programul, lărgit la probele alpine, a fost completat pentru a doua oară cu o cursă de **skeleton,** sport care nu a reușit să se impună, St. Moritzul rămînînd singura stațiune cu pîrtia specială pentru această curioasă și periculoasă sanie. În probele demonstrative, alături de patrula militară, a apărut pentru prima dată **pentatlonul modern de iarnă.** Se mențineau din probele de vară călăria, tirul și scrima, înlocuind înotul cu o coborîre pe schiuri și crosul cu o probă de fond pe schiuri. A fost, fără îndoială, o încercare interesantă și o reușită, din păcate, fără urmări.

În ansamblu, se poate spune că această primă ediție postbelică a Jocurilor Olimpice a fost o mare reușită. Spiritul sportiv a dominat întrecerea, celebra stațiune elvețiană punînd accentul pe o cît mai perfectă organizare tehnică, fără să urmărească latura spectaculară propagandistică. Spectatorii, numeroși, nu au atins însă cifrele cu care a uimit Garmischul, iar unele întreceri (ca cele de hochei și patinaj disputate pe un patinoar natural, descoperit) au fost — ca și schiul nordic — pe al doilea plan. Proba de coborîre la care au luat startul 112 sportivi din 25 de țări a fost de departe cea mai populară, cea mai spectaculoasă, pîrtia pretențioasă (cu hopuri cît casa, cum spunea un schior al nostru și care trebuiau trecute cu o viteză de 100 km/oră) contribuind mult la interesul stîrnit. De altfel, de la St. Moritz, schiul alpin a devenit sportul numărul unu al J.O. de iarnă, ajutat poate și de faptul că la fond, duelul dintre reprezentanții țărilor nordice a fost mai puțin ascuțit, schiorii suedezi — singurii care nu suportaseră rigorile războiului — dominînd larg toate probele.

Delegația României, în frunte cu patrula militară, se îndreaptă spre stadionul de gheață pentru ceremonia deschiderii

PRIMII SPORTIVI OLIMPICI AI REPUBLICII

Noi, schiorii, am avut cinstea să fim primii sportivi participanți la o competiție internațională, sub culorile Republicii. Grupul „alpinilor" a plecat spre Elveția chiar a doua zi după marele act de la 31 decembrie 1947, și pe ecusonul purtat de schiori scria doar România. Noi, cei din patrulă, am plecat însă spre St. Moritz la 21 ianuarie și am avut timp să ne confecționăm ecusoane cu „R.P.R.", care, alături de uniforma noastră de vînători de munte, au stîrnit multe întrebări și pe drum și la St. Moritz.

Jocurile Olimpice au fost pentru noi toți o premieră. Era normal, deci, să fim impresionați de această reuniune a celor mai buni schiori din lume, dintre care mulți ne erau cunoscuți după nume. În compania lor am căutat să aflăm cît mai multe, mai ales că în pregătirile pentru J.O. întîmpinasem greutățile lipsei de informare în ceea ce privește modul de pregătire. De altfel și la cursa de patrule am avut o mare surpriză: startul s-a dat de la 2 600 m altitudine și s-a pornit într-un urcuș de peste 3 km, care ne-a dus la 2 900 m. Am coborît din nou la 2 600 m pentru a urca la 3 100 m. A fost o încercare grea, dar fondiștii noștri i-au făcut față în condiții destul de bune.

Pe poligon au cucerit și aplauze, spărgînd cele trei baloane din 4 focuri. Bună a fost și comportarea „alpinilor" fiindcă nu trebuie uitat că în acea vreme nu aveam în țară nici un mijloc mecanic de urcat panta, antrenamentele lor făcîndu-se mai mult prin... urcușuri.

St. Moritz a însemnat pentru noi toți și un punct de plecare pe linia unui antrenament specializat, ale cărui roade le-am cules în anii următori.

Gh. EPURAN

CAMPIONII EDIȚIEI

Probele alpine și în special coborîrea au constituit marea atracție a acestor jocuri olimpice. Cum de data aceasta s-au acordat trei titluri de campion (la coborîre, la slalom special și la combinata alpină — pentru clasamentul căreia s-a disputat un alt slalom special) cel mai popular campion al ediției a fost francezul **HENRI OREILLER,** născut la 5 decembrie 1925, Oreiller s-a remarcat prin temperamentul său bătăios și printr-un simț al echilibrului care i-a permis să cîștige dificila probă de coborîre (3300 m. lungime, 850 m denivelare) cu o diferență de aproape patru secunde față de al 2-lea clasat, austriacul Franz Gabl. Deși la slalomul pentru combinată nu a ocupat decît locul al 5-lea, Oreiller, a cîștigat și medalia de aur la combinată, grație avantajului de la coborîre. Că era totuși și un bun slalomist a dovedit-o la slalomul special, unde a cucerit a 3-a medalie (de bronz), urmînd în clasament elvețianului Edi Reinalter (marea surpriză) și lui James Couttet. Cîțiva ani mai tîrziu, Oreille s-a consacrat sportului automobilistic, găsindu-și moartea într-o cursă pe autodromul Montlehry de lîngă Paris. Alte două mari vedete ale J.O. din 1948 au fost fondistul suedez **NILS KARLSSON** (supranumire Mora Nis, după localitatea în care s-a născut la 25 iunie 1917) cîștigătorul maratonului zăpezii (50 km) și tînărul american **RICHARD BUTTON** (19 ani), care a introdus stilul atletic și săriturile duble în patinajul artistic.

Henri Oreiller (Franța) supercampionul J.O. din 1948

FRUMUSEȚEA JOCULUI-REGE ÎN PAGINI EMOȚIONANTE

„FOTBAL CU PÎINE"

de NEAGU RĂDULESCU

Absent, în ultimul timp, din motive de boală, din publicistica de orice profil, NEAGU RĂDULESCU, acest condei fin, jucăuș — cînd ușor romantic, cînd plin de acid — și minuitor neîntrecut al grafitului, printre caricaturiști, își face, iată, simțită prezența în librării cu încă un volum dedicat sportului-rege și intitulat, sugestiv, „FOTBAL CU PÎINE" („**Fotbalul are oriunde gustul dulce al pîinii, chiar cînd doctorul ți-o interzice, și tu îi mănînci coaja pe furiș**", scrie autorul în prefață), volum care succede, după trei ani, acelui nu mai puțin savurat „**Un balon ridea în poartă**".

Chiar fără să fie flămînd de fotbal — și în aceasta constă marea artă a autorului pe care ne simțim datori s-o subliniem din capul locului — cititorul înfulecă paginile pe nerăsuflate și simte un fior autentic de iubitor al acestui sport. Într-adevăr la aproape fiecare rînd al acestor amintiri, mai vesele sau mai triste — rod al timpului îndelungat petrecut „**pe diverse maidane, terenuri și stadioane ale amintirii și ale anilor**" — Neagu Rădulescu își trădează pasiunea pentru „**acest copil răsfățat și răzgîiat al secolului nostru**". La aproape fiecare rînd se vede că el a trăit fotbalul (nici astăzi, la mai bine de 60 de ani, el nu poate uita prima... minge: „**...albă, nr. 3 și cu 24 de bentițe, visată nopți în șir**"), l-a iubit, l-a adorat.

Nepăstrind o cronologie strictă a faptelor, dar urmărind, în subtext, ca și cei tineri să tragă concluzii utile, Neagu Rădulescu pleacă, totuși, în cartea sa de la izvoare, reînviind, în primele pagini ale volumului, epoca romantică a fotbalului nostru. Sînt pagini duioase, nostalgice, scoțînd de sub colbul uitării amintirea primelor terenuri („Romcomit"-ul, „Federația", de lîngă Șosea, unde „**mirosea iarba a primăvară și a izmă creață, și la fiecare gol marcat de nea Mitty** (n.n. un fost centru înaintaș al Venusului) **noi ne dădeam peste cap de trei ori și ne tăvăleam de fericire, ca Ciacanica, de la circul Sidoli sau ca mînjii născuți de cîteva zile**"), a primelor campioanate naționale (cu vestitele lor derbyuri, Chinezul — C.A.O., Ripensia — Venus, Rapid — Venus etc.) a primilor idoli. Acei idoli ai copilăriei lui („...**Postescu era alt idol. Un portar cu tocă și statură de jocheu**"... „**Dar Teclu, extrema cu pernițe de puf... dar Onorică, dar becul Nae Secăreanu...**"), ai generației lui, Bogdan, Bodola, Dobai, Bindea, Baratki, David, Vogl. Ultimului îi dedică chiar un capitol („**Un as — „Ciogli"**) pe care-l încheie astfel: „**Nu știu ce mi-a venit! Dar parcă doream să-l aplaud din nou, de unul singur, în această toamnă și a vieții, și a stadionului! M-am ridicat însă și, trecîndu-i prin spate, i-am atins ca din greșeală umărul. I-am mîngîiat galoanele. Niște galoane nevăzute, pe care le merita pentru tot ce a făcut pentru fotbalul nostru**". Se întîmplase la un joc de verificare a tricolorilor noștri, cu puțin timp înainte de „Mexic", cînd Emerich Vogl venise la arenă bolnav...

...Și uite așa, pe nesimțite, Neagu Rădulescu ne aduce, cu sprințaru-i condei, și în zilele Mundialului, mai precis la... nopțile („**Nopți de pomină**") petrecute și de autor în fața televizorului. „**Pentru mine, campionatul mondial a trăit numai prin performanța echipei noastre, nu prin grozavele vedete**". ...„**Urmașii marilor noștri jucători din trecut și-au regăsit la Guadalajara sufletul**". ...„**Echipa românească a fost magnifică prin acest irezistibil patos sufletesc. Cu mai mare noroc, Tătaru, Neagu, Dinu și ceilalți puteau scoate un meci nul sau chiar — nu rideți — o victorie**". ...„**Regi necontestați, ca Pelé, Jairzinho sau Tostao s-au învîrtit uneori — neputincioși titirezi — în jurul lui Dinu, Dembrovschi sau Dumitru, jonglînd romînașii ăștia ca maeștrii.**

Va să zică se poate să fim și-n fotbal vedete!".

Pentru că spune, undeva, tot autorul: „**Sînt alte primăveri azi! Sînt alte stadioane azi! Sînt alte condiții, mai prielnice parcă fotbalului decît ieri**". ...„**Hai să perseverăm pe aceste drumuri și perspective noi și Măria Sa Fotbalul nu va avea decît de cîștigat. Fotbalul îl putem mînca azi cu cozonac, nu numai cu pîine**"...

G. NICOLAESCU

ADEVĂRURI

Dacă vom continua să nu ne mișcăm, vom ajunge ca niște centauri: sus om, jos scaun.

Robert Merle

Mai bine să se întrebe de ce nu există o statuie a lui Cato, decît să se întrebe de ce există una.

Cato

AGENDĂ TURISTICĂ

● După colocviul cu tema „**Turismul — mijloc de educație patriotică**" cu care și-a inaugurat actuala stagiune, clubul turistic „Terra 2 000" ne oferă azi (sala Dalles, ora 11) două interesante prelegeri din ciclul „**Metamorfoze geografice românești în deceniul VIII**": „**Chirurgia naturii**" (lector univ. dr. **I. Ion**); „**Industrializare și urbanism**" (conf. univ. dr. **I. Velcea** și lector univ. arh. **R. Patrulius**).

Viitoarea manifestare a clubului va avea loc miercuri 8 decembrie (sala din str. Biserica Amzei nr. 7, ora 18,30) cînd **prof. I. Ionescu-Dunăreanu** și maestrul emerit al sportului **Em. Cristea** își vor prezenta lucrările recent apărute „**Drumuri de munte**" și, respectiv, „**Piatra Craiului**".

● Turiștii au din nou un loc de popas la poalele munților Iezer-Păpușa. În locul vechii cabane, distrusă de incendiu, se înalță acum un hotel turistic cu o capacitate de 150 locuri. Dat în funcțiune zilele trecute, hotelul va avea, credem, numeroși oaspeți și în timpul iernii, deoarece împrejurimile sale oferă pante excelente pentru schiorii începători.

● În cadrul Casei de cultură a sectorului 4 din Capitală a luat ființă un club turistic care își propune să popularizeze frumusețile patriei și să contribuie la educația patriotică a tineretului pe această cale. Zilele trecute, av. M. Dumitrescu a conferențiat, în cadrul clubului, despre unul din înaintașii turismului românesc, Mihai Haret.

REFLECȚII FOTBALISTICE

● Cînd un jucător driblează tot ce-i iese în cale și nu reușește să înscrie, se... autodriblează!

● Golul marcat dintr-o minge primită de la adversar este jumătate de... autogol!

FELICITĂRI

Începînd de astăzi, Ion Poștașu nu va mai primi, probabil, nici o scrisoare de la vreo codană dintr-un colț îndepărtat de țară, îndrăgostită de fotbalistul **Alexandru Boc,** de la Rapid. Fiindcă ele vor afla, din rîndurile de față, că jucătorul lor preferat s-a căsătorit, săptămîna aceasta, cu tînăra economistă **Dalina Butculescu,** absolventă a Facultății de comerț exterior.

Dar, desigur, și ele, ca și noi, vor transmite cele mai calde urări de fericire tinerilor căsătoriți, care, privind fotografia, alcătuiesc un cuplu ideal.

Foto: S. BAKSY

RĂSPUNDE Ion Poștașu

ȘTEFAN GICU, SATUL CODREȘTI. 1) Florea Dumitrache este născut în București. Cine v-a spus că orașul său natal este Rîmnicu Sărat a vrut să vă facă o plăcere, deduc eu, descoperind ștampila poștei, care arată că scrisoarea este pornită de pe aceste meleaguri. Vă rog să mă scuzați pentru decepția pe care v-am provocat-o. N-am nici o vină! Vă promit, însă, că o să caut — și nu se poate să nu găsesc — alt fotbalist celebru, originar din Rîmnicu Sărat! 2) „**Dv. cu cine ați vrea să cadă echipa României, în sferturile de finală ale Campionatului european?**". Credeți că unii dintre adversari sînt mai slabi decît ceilalți? Este o simplă iluzie! În această fază a competiției, sorții nu mai au nici un cuvînt de spus, în afara cazului că adversarul desemnat ar... forfaita!

B. M. BUCUREȘTI. „**Intr-o controversă cu un prieten, acesta a afirmat că Eddy Merckx a participat la o ediție a Turului României**". Și nu v-a spus și al cîtelea s-a clasat? Ultimul? Penultimul?

MIȘU DUMITRESCU, BUCUREȘTI. Iată adresa statisticianului Frederic Moises: strada Republicii 209, Rupea, județul Brașov. În afara meciurilor de copii, cred că are evidența exactă a tuturor celorlalte partide ce s-au disputat de la apariția fotbalului pe pămînt!

TEODOR NISCOV, SIBIU. Răspunsul dat cititorului Florin Baloșescu, din Brașov, referitor la circumstanțele în care golurile înscrise în deplasare, în competițiile europene, sînt socotite dublu, este cît se poate de clar și de exact. Dv., însă, l-ați citit în fugă. Probabil că aveați bilete la teatru și vă grăbeați!

INGINER N. Z., IAȘI. Nu e recomandabil să faceți pariuri — chiar imaginare — dacă în prealabil n-ați avut curiozitatea să răsfoiți regulamentul de fotbal. Aceasta v-ar fi permis să aflați că la executarea unei lovituri de la 11 metri, mingea, revenită din bară, poate fi reluată de oricare jucător, în afara celui care a executat penaltyul. Și golul înscris în asemenea condițiuni e perfect regulamentar. Urmați-mi sfatul... nu mai faceți pariuri!

N. BASTA, CRAIOVA. Și dv. ridicați o problemă de regulament, legată de executarea loviturii de la 11 metri: „**Arbitrul acordă o lovitură de la 11 metri. Aceasta este executată după expirarea timpului regulamentar de joc. Atacantul care execută lovitura de pedeapsă trage în portar și mingea ricoșează la el. Șut și gol!**" Prea tîrziu și-a reglat tirul jucătorul respectiv. Jocul luase sfîrșit, o dată cu executarea penalty-ului. Dacă mingea ar fi ajuns direct în plasă, arbitrul ar fi consemnat golul. Dar nu se acordă nici măcar o zecime de secundă pentru continuarea fazei: minge revenită de la portar, din bară etc.

DRAGOȘ VACARIUC, SIBIU. S-a rezolvat! Pe cînd, o nouă colaborare, nu ne îndoim, la fel de valoroasă?

VLADA TEPELUS, BUCUREȘTI. Nu vă pot spune cine se ascunde sub pseudonimul de „Belphegor". Dar, vă pot spune, cine... nu se ascunde. Eugen Barbu, cum presupuneți dv. — nu!

NELU HULUBAN, AGHIREȘ. După ce ne puneți în vedere că „**pentru mine fotbal = Dinamo**", ne spuneți că golul pe care l-a înscris Radu Nunweiller, în meciul cu Steaua, v-a fascinat. Și pe noi. Păcat că nu putem spune același lucru și despre catrenul pe care l-ați compus pe această temă.

TRAIAN CÎMPEANU. Fiindcă dv folosiți formula „dragii mei", o să-mi permit și eu să mă adresez la fel: „dragul meu, pionul ajuns pe ultima linie, poate fi transformat în orice piesă aflătoare sau nu pe tablă în momentul acela, în afară de rege.

Ilustrații: N. CLAUDIU